

ƠN CỨU ĐỘ – MỘT HÀNH TRÌNH CHƯA HOÀN TẤT

(Tác giả: Vũ Thắng & Lumi Hồng Nhung)

Có một câu hỏi tưởng như rất đơn giản nhưng lại chạm đến tận chiều sâu của đời sống đức tin:

Nếu một người đã tin vào Chúa, người ấy đã được cứu chưa?

Có người trả lời: **Rồi.**

Có người lại nói: **Chưa.**

Nhưng có lẽ, câu trả lời sâu sắc hơn nằm ở giữa hai chữ ấy:

Ơn cứu độ đã bắt đầu, nhưng chưa hoàn tất.

Con người có thể đã được Thiên Chúa đón nhận, được tha thứ, được giao hòa và bước vào một đời sống mới ngay từ hôm nay. Nhưng từ khoảnh khắc ấy cho đến ngày được hoàn tất trong sự hiệp thông trọn vẹn với Thiên Chúa vẫn còn cả một hành trình dài.

Đó là hành trình của **đức tin, của hoán cải, của chữa lành, của nên thánh và của lòng trung tín.**

Vì thế, ơn cứu độ không chỉ là một khoảnh khắc.

Đó còn là **một con đường.**

1. ƠN CỨU ĐỘ: ĐÃ ĐƯỢC CỨU, ĐANG ĐƯỢC CỨU VÀ SẼ ĐƯỢC CỨU

Nhiều người có thể nghĩ rằng chỉ cần chịu Phép Rửa, Phép Báp-tem, hay một lần tuyên xưng đức tin và nói lời “tin nhận Chúa” là mọi sự đã hoàn tất.

Một người cầu nguyện, mở lòng đón nhận Đức Giêsu Kitô là Đấng Cứu Thế, và từ giây phút ấy tin rằng mình đã được cứu.

Có một sự thật rất đẹp trong điều đó:

Ơn cứu độ thực sự có thể bắt đầu ngay trong một khoảnh khắc.

Một con người có thể quay về với Thiên Chúa chỉ trong một giây phút.

Một trái tim có thể được đánh thức chỉ bởi một lời Kinh Thánh.

Một đời người có thể đổi hướng chỉ sau một cuộc gặp gỡ.

Một người có thể từ bóng tối bước ra ánh sáng ngay trong chính ngày hôm nay.

Nhưng **bắt đầu được cứu** không có nghĩa là **hành trình đã hoàn tất**.

Một người được Thiên Chúa tha thứ vẫn cần học cách sống trong sự tha thứ.

Một người được đón nhận vẫn cần học cách yêu thương.

Một người tìm thấy Ánh Sáng vẫn phải học cách bước đi trong Ánh Sáng.

Một người được chữa lành khỏi vết thương vẫn cần thời gian để hồi phục.

Bởi vậy, có thể nói về ơn cứu độ theo ba chiều kích:

Đã được cứu.

Đang được cứu.

Và sẽ được cứu.

Đã được cứu – vì ân sủng của Thiên Chúa đã đến với con người.

Đang được cứu – vì con người vẫn đang được biến đổi từng ngày.

Và sẽ được cứu – vì hành trình ấy chỉ đạt đến sự viên mãn khi con người được hiệp thông trọn vẹn với Thiên Chúa.

Ôn cứu độ vì thế không phải là một chiếc vé được đóng dấu rồi cất vào túi.

Đó là **một đời sống mới được mở ra.**

2. TIN VÀO CON THUYỀN – NHƯNG PHẢI BƯỚC LÊN THUYỀN

Hãy hình dung một người đứng bên bờ sông.

Trước mặt người ấy là một dòng nước rộng lớn.

Bên kia bờ là nơi họ muốn đến.

Một chiếc thuyền xuất hiện.

Người ấy tin rằng chiếc thuyền có thể đưa mình sang bờ bên kia.

Nhưng nếu chỉ đứng trên bờ và nói:

“Tôi tin chiếc thuyền có thể đưa tôi qua sông!”

mà không bước lên thuyền, thì người ấy vẫn chưa thực sự bắt đầu hành trình.

Đức tin cũng vậy.

Tin bằng môi miệng là một sự khởi đầu.

Nhưng đức tin đích thực còn mời gọi con người **bước lên thuyền.**

Bước lên thuyền là trao phó cuộc đời mình cho Thiên Chúa.

Bước lên thuyền là chấp nhận để Ngài dẫn dắt.

Bước lên thuyền là để cho lời dạy của Ngài trở thành con đường sống của mình.

Và rồi hành trình bắt đầu.

Nhưng có một điều rất quan trọng:

Con người phải chèo, nhưng không phải chính sức chèo của con người tạo ra bến bờ.

Ân sủng của Thiên Chúa là điều đưa con thuyền đến đích.

Nhưng con người vẫn được mời gọi cộng tác với ân sủng.

Đôi tay vẫn phải cầm lấy mái chèo.

Trái tim vẫn phải lựa chọn điều thiện.

Đôi chân vẫn phải bước đi.

Ý chí vẫn phải chiến đấu.

Và đức tin vẫn phải được sống ra bằng chính cuộc đời.

Bởi vậy:

Tin Chúa nhưng không sống theo lời Chúa, cũng giống như đã bước lên thuyền nhưng buông mái chèo, để mặc con thuyền trôi dạt giữa dòng.

Tin Chúa nhưng không chịu thay đổi, cũng giống như muốn sang bờ bên kia nhưng lại không chịu rời khỏi nơi mình đang đứng.

Tin Chúa nhưng bỏ cuộc giữa đường, cũng giống như đang đi giữa dòng mà buông tay, để mặc mình trôi theo dòng nước.

Ồn cứu độ không phải là một cuộc chạy nước rút.

Đó là **một hành trình đường dài**.

3. TRONG HÀNH TRÌNH NÊN THÁNH, KHÔNG TIẾN LÊN LÀ ĐANG LÙI LẠI

Đời sống tâm linh không đứng yên.

Không có một trạng thái gọi là:

“Tôi đã đủ tốt rồi, từ nay tôi không cần thay đổi nữa.”

Con người luôn đứng trước một lựa chọn:

Hoặc tiến về phía Ánh Sáng.

Hoặc quay trở lại bóng tối.

Trong hành trình nên thánh, sự đứng yên đôi khi cũng chính là một hình thức của sự lui bước.

Bởi vì thế giới vẫn thay đổi.

Cám dỗ vẫn xuất hiện.

Lòng người vẫn có thể yếu đuối.

Và nếu con người không liên tục tỉnh thức, họ rất dễ đánh mất những gì mình đã từng có.

Bởi vậy, đời sống đức tin đòi hỏi **sự bền chí**.

Không phải một ngày tin Chúa rồi thôi.

Không phải một lần cầu nguyện rồi thôi.

Không phải một lần xúc động rồi thôi.

Mà là:

ngày hôm nay vẫn tin,

ngày mai vẫn bước,

ngày kia vẫn cố gắng,

và ngay cả khi ngã xuống, vẫn biết đứng dậy để tiếp tục trở về.

Con đường nên thánh không phải là con đường của những con người không bao giờ ngã.

Đó là con đường của những người **mỗi lần ngã vẫn muốn đứng dậy.**

Mỗi lần yếu đuối vẫn muốn trở về.

Mỗi lần thất bại vẫn không từ bỏ Thiên Chúa.

4. ON CỨU ĐỘ CŨNG LÀ MỘT QUÁ TRÌNH CHỮA LÀNH LINH HỒN

Nếu thể xác con người có thể mắc bệnh, thì linh hồn cũng có thể mang bệnh.

Có những căn bệnh của thân xác.

Nhưng cũng có những căn bệnh của tâm hồn:

kiêu ngạo, tham lam, ích kỷ, ganh ghét, độc ác, bất kính, giả dối, mê muội và vô cảm.

Những căn bệnh ấy đôi khi không nhìn thấy bằng mắt.

Nhưng chúng có thể làm linh hồn trở nên đau đớn.

Một người có thể hoàn toàn khỏe mạnh về thể xác nhưng lại mang một tâm hồn đầy thương tích.

Vì vậy, ơn cứu độ không chỉ là việc Thiên Chúa **tha thứ cho con người.**

Ơn cứu độ còn là việc Thiên Chúa **chữa lành và biến đổi con người.**

Được tha thứ có thể xảy ra trong một khoảnh khắc.

Nhưng để một người thực sự học được cách tha thứ cho người khác có thể cần nhiều năm.

Được Thiên Chúa yêu thương có thể được nhận biết ngay hôm nay.

Nhưng để một người thực sự biết yêu thương như Chúa yêu thương có thể là hành trình của cả một đời.

Bởi vậy:

Được tha thứ là một biến cố.

Được chữa lành là một hành trình.

Được biến đổi nên thánh là cả một đời.

Hãy tưởng tượng một người mắc một căn bệnh cần điều trị trong nhiều tháng hoặc nhiều năm.

Nếu họ uống thuốc một vài ngày, cảm thấy khỏe hơn rồi tự ý dừng lại, thì việc cảm thấy khỏe không đồng nghĩa với việc căn bệnh đã hoàn toàn biến mất.

Linh hồn cũng vậy.

Một người có thể thật sự gặp Chúa.

Có thể thật sự hoán cải.

Có thể thật sự được đánh thức.

Nhưng sau đó vẫn cần một hành trình dài để những thói quen cũ được thay đổi, những vết thương được chữa lành, những bóng tối được soi sáng và con người cũ từng bước được biến đổi thành một con người mới.

5. THIÊN ĐÀNG KHÔNG PHẢI LÀ PHẦN THƯỞNG CHO NGƯỜI ĐẠT ĐỦ ĐIỂM

Có lẽ chúng ta cũng cần tránh một cách hiểu quá đơn giản về sự nên thánh.

Thiên đàng không phải là một nơi mà con người phải đạt đủ một số điểm nhất định rồi mới được bước vào.

Không phải:

“Tôi đã làm đủ việc tốt, nên tôi xứng đáng được vào Thiên đàng.”

Bởi nếu như thế, con người có thể nghĩ rằng mình tự cứu mình bằng chính công trạng của mình.

Trong chiều sâu của đức tin, **ơn cứu độ trước hết vẫn là ân sủng của Thiên Chúa.**

Con người không thể tự mình mua lấy Thiên đàng.

Con người chỉ có thể **đón nhận ân sủng, đáp lại ân sủng và cộng tác với ân sủng.**

Thiên đàng không đơn giản là phần thưởng cho người đạt đủ điểm.

Thiên đàng là **sự hiệp thông trọn vẹn với Thiên Chúa.**

Vì thế, câu hỏi quan trọng không chỉ là:

“Tôi đã đủ tốt chưa?”

mà còn là:

“Tôi đã để cho Thiên Chúa biến đổi tôi đến mức nào?”

Tôi có đang trở nên giống Chúa hơn không?

Tôi có yêu thương hơn không?

Tôi có biết tha thứ hơn không?

Tôi có bớt kiêu ngạo hơn không?

Tôi có biết sống vì người khác hơn không?

Tôi có đang bước ra khỏi bóng tối để đi vào Ánh Sáng không?

Đó mới là những câu hỏi mà mỗi người cần tự hỏi mình trên hành trình nên thánh.

6. BẾN BỜ CUỐI CÙNG

Và rồi một ngày nào đó, con thuyền của mỗi người sẽ đi đến cuối hành trình.

Không ai biết chính xác khi nào mình sẽ cập bến.

Có người đi một hành trình rất dài.

Có người chỉ kịp đi một đoạn ngắn.

Có người từng vượt qua những vùng biển bình yên.

Có người phải đi qua những cơn bão dữ dội.

Có người nhiều lần muốn quay trở lại.

Có người đã từng buông mái chèo.

Nhưng điều quan trọng nhất không phải là con thuyền của chúng ta đã đi qua bao nhiêu hải lý.

Điều quan trọng là:

Chúng ta có còn ở trên con thuyền hay không.

Chúng ta có còn hướng về bến bờ hay không.

Chúng ta có còn tin tưởng vào Đấng đang dẫn đường hay không.

Và cho đến hơi thở cuối cùng, chúng ta có còn muốn trung tín với Ngài hay không.

Sự trung tín không phải là cái giá con người trả để mua lấy ơn cứu độ.

Sự trung tín là hoa trái của một đời sống đã thực sự đón nhận ân sủng và không ngừng cộng tác với ân sủng ấy.

Bởi vậy, ơn cứu độ là một hành trình.

Một hành trình bắt đầu bằng ân sủng.

Được đón nhận bằng đức tin.

Được sống bằng sự cộng tác.

Được nuôi dưỡng bằng tình yêu.

Được trưởng thành qua thử thách.

Được thanh luyện trong đau khổ.

Được hoàn tất trong sự hiệp thông trọn vẹn với Thiên Chúa.

Và có lẽ, trên hành trình ấy, điều quan trọng nhất không phải là chúng ta đã đi nhanh đến đâu.

Mà là:

Chúng ta có còn tiếp tục đi hay không.

Bởi vì:

Ơn cứu độ đã bắt đầu.

Hành trình vẫn đang tiếp diễn.

Và bến bờ vẫn còn ở phía trước.

Lời Kinh Thánh

**“ĐỨC CHÚA xử tốt với ai tin cậy Người,
với ai hết lòng tìm kiếm Chúa.
Biết thỉnh lặng đợi chờ,
đợi chờ ơn cứu độ của ĐỨC CHÚA, đó là một điều hay.”**
(Ai ca 3:25–26)

“Nhưng kẻ nào bền chí đến cùng, kẻ ấy sẽ được cứu thoát.”
(Mátthêu 24:13)

Lời kết

Có thể nói, con người không được cứu chỉ bởi một lời nói trên môi miệng, nhưng cũng không được cứu chỉ bởi sức lực của chính mình.

Ơn cứu độ là ân sủng của Thiên Chúa.

Nhưng ân sủng ấy mời gọi con người bước lên thuyền.

Mời gọi họ cầm lấy mái chèo.

Mời gọi họ học cách tin tưởng.

Mời gọi họ vượt qua những cơn bão.

Mời gọi họ không bỏ cuộc giữa dòng.

Và cuối cùng, khi con thuyền cập bến, con người mới hiểu rằng:

Không phải chính sức chèo của mình đã đưa mình đến bờ.

Mà là ân sủng của Thiên Chúa đã đưa con thuyền đi suốt hành trình.

Còn phần của con người là:

**tin, bước lên, cộng tác, trung tín và không ngừng hướng về
bến bờ.**

Đã được cứu.

Đang được cứu.

Và sẽ được cứu.

Đó có lẽ là một trong những mẫu nhiệm đẹp nhất của hành
trình con người đi tìm Thiên Chúa.

Vũ Thắng & Lumi Hồng Nhung